

paa en Form, under hvilken Foreningen kan finde Sted, og, for at den skal kunne komme tilveie, for at man skal kunne enes om et bestemt Forslag, maa man fremfor Alt være bestemt paa en vis Tanke, en klar Tanke, der kan ligge til Grund for et saadant Forslag. Men, saavidt jeg kan see, mangler der en saadan klar Tanke netop i det Forslag, som vi nu have til Forhandling. Den ærede Folketingsmand for Frederiksborgs Amts 4de Kreds (Madvig) udtalte igaar, at det var ikke hans Tanke, ei heller de Rigsdagsmænds, der med ham stillede Forslaget, at Prinds Christian af Glücksborg skulde arve den danske Throne, og han gjentog denne Uttring mere end een gang. Den samme ærede Taler har imidlertid i et tidligere Foredrag paa det Bestemteste udtalt som sin Mening, at den danske Krone skulde gaae over til Prinds Christian af Glücksborg ved Arv (Hør!). Den ærede Rigsdagsmand fra Ribe Amts 2den Valgkreds (Schiern) har allerede idag oplæst et Stykke af Rigsdagstidenden, hvoraf dette klart fremgaaer, og jeg skal tillade mig at henlede Opmærksomheden paa et Sideslykke dertil. Den ærede Rigsdagsmand for Frederiksborg Amts 4de Kreds har saaledes ifølge Rigsdagstidenden Nr. 8 paa den 1ste Spalte udtalt: „Vi mene, at det gamle danske Monarchie ved Hjælp af Kongeloven skal gaae i Arv til Prinds Christian og hans Huus“, og det Samme er gjentaget strax efter engang endnu. Naar nu to saadanne Udtalelser stilles ved Siden af hinanden, og man erindrer, at de fremkomme fra en saa begavet Taler som den ærede Rigsdagsmand, der har brugt dem, da troer jeg, at man er berettiget til at søge Grunden dertil dybere, at søge Grunden dertil i en Modsigelse, der er tilstede i det Forslag, som her foreligger, i en Modsigelse i den Tankegang, der ligger til Grund for dette Forslag; og, saavidt jeg har kunnet fatte, er en saadan Modsigelse tilstede, er der i Forslaget en Vanskelighed i saa Henseende, som ikke er overvunden. Jeg skal bestræbe mig for at fremstille, hvort den bestaaer. Den ærede Rigsdagsmand har aabenbart til Hensigt med det stillede Forslag at vedligeholde en vis Fortsættelse af den nu bestaaende Arvefølge, at vedligeholde en

Continuitet af den gamle Arvefølge, — dette staaer paa den ene Side; paa den anden Side staaer en Tilstaaelse af, at Prinds Christian af Glücksborg ikke kan arve igieennem Kongelovens Arvefølge (Hør!). Det, der altsaa, efter min Formening, trænger til at klares, er: hvorledes vil den ærede Folketingsmand forsone disse 2 Ting: den Continuitet i Arvefølgen, som han har tænkt sig paa den ene Side, og paa den anden Side: Prinds Christians Thronbestigelse, hans Sønners Arv efter deres Moder, Arvefølgen indskrænket alene til hans mandlige Afkom med hans nuværende Gemalinde, Dvindernes Udelukkelse, Nødvendigheden af at give alene Mandstammen Arveret, og Anvendelse af Grundlovens § 4? Det har ikke kunnet lykkes mig at forsone disse Ting med hinanden, at finde det Forhold, hvori de staae til hinanden saaledes, at der kan blive Sammenhang imellem dem. Det vil jeg nu kalde den retslige Side af Sagen. Men der er en anden Side af Sagen, hvorfra, som det forekommer mig, ogsaa den samme ærede Taler seer denne Sag; man kunde maaskee kalde den „Følelsens“ Side. Jeg skal tillade mig at anføre nogle Uttringer af ham, der forekomme mig at tyde hen dertil. Den ærede Rigsdagsmand har saaledes sagt: „Europa vil ikke nægte os at udtale, at det er det gamle danske Monarchie, den danske Krone med dens nedarvede Rettigheder, der gaae over til Prinds Christian af Glücksborg.“ Hvad den ærede Taler altsaa der lægger Vægt paa, det er den Bevidsthed hos den nye Thronfølger, at det er efter den danske Arvelovs Bestemmelser, at det danske Monarchie gaaer over til ham. Men jeg tilstaaer, jeg fatter ikke, hvorledes det er muligt at bibringe den høie Prinds en saadan Følelse ved en Udtalelse i en Act, dersom den ikke allerede er tilstede hos ham. Betragt vi de Forhold, hvorunder vi leve, da vide vi Alle, at vi nyligt have overstaaet en Krig, en Krig, der truede Landet med Adspaltelse. Det var dengang den danske Konges, det danske Folks, den danske Rigsdags Enighed og kraftige Sammenhold, der besejrede de Fjender, der truede Monarchiet med Sonderlemmelse (Hør!), — vi vide det Alle. Det kan derfor